

[BEŻENNIK *sb m*

L pl beż(e)nnikach.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Mężczyzna żyjący w celibacie, nieżonaty: ále mowimy/ o takich dziewicach y beżennikach/ którzy [...] y ciałem y duchem czyłtymi fą GrzegŻarnPos 53 (Linde).

Cf **BEŻENIEC, BEŻONATY, [BEŻONEK]**

ZZie